

4 de novembre • 11 de desembre de 2009

Històries de camins en pintures i gravats

Eva Cortés i Giner

*Històries de camins
en pintures i gravats*

 UNIVERSITAT
ROVIRA I VIRGILI

aula
d'Art
Universitat
Rovira i Virgili

★ L'Any de la CIÈNCIA
i l'HUMANISME 2009

 Santander

Inauguració: 4 de novembre a les 19 h
Exposició del 4 de novembre a l'11 de desembre
de 2009
de dilluns a divendres de 16 a 20 h
Lloc: vestíbul del Paraním del Rectorat
de la Universitat Rovira i Virgili,
carrer de l'escorxador s/n, • 43003 Tarragona

Històries de camins en pintures i gravats

L'obra d'aquesta pintora i gravadora valenciana reflecteix d'una manera inconscient una sèrie d'influències de la seva vida errant per diversos racons de Catalunya, des de la Corbera nadiua.

Ella titula l'exposició "Històries de camins". Quins camins? És que ha recorregut des dels tarongers del paisatge del seu voltant reflectits en els verds constants de les seves obres, camins d'interior de la Ribera on va nàixer? O els de Camprodon o els de la plana de Vic, on es va instal·lar els primers anys de la vida laboral com a professora de dibuix i pintura? O uns camins mariners que reflecteix en els blaus que utilitza sempre en les teles i gravats manllevats del blau mediterrani de Roses, Cadaqués i de Tarragona, on viu des de fa molts anys? O els camins que la van portar a Anglès, a París i a Mèxic, darrere l'estela de l'artista catalana Remedios Varo, perquè es volia dedicar en cos i ànima a estudiar els seus dibuixos? Els treballs d'Eva Cortés i Giner són plens d'imatges que barregen un munt de sentiments; hi podem veure manifestacions d'amor, malícia, peresa, decepció, enyorança i també trencaments; la il·lusió expressada a través dels blaus és constant i la tristesa, amb els ocres, també podrien representar el record dels éssers estimats que ja no hi són. Camins enamorats, camins calmats, camins de silenci, camins de camins...

Es nota que gaudeix del procés creatiu amb la barreja dels pigments, amb la preparació de les teles i els bastidors perquè tot forma part del moment pictòric; amb les mans (fet que l'acosta a la terra) o amb els pinzells, segons el moment creatiu i d'estat d'ànim, o en els gravats on observa en silenci com va actuant l'àcid per tota la superfície de la planxa metàl·lica.

És en aquests moments quan l'Eva, una dona forta i gran per dins, es deixa dur i va perdent la noció del temps. Va creant tot un món propi que ens porta per camins urbans o interurbans que són una manifestació metafòrica dels sentiments que ella considera més fermes i necessaris i que les persones, amb molta sensibilitat, creuen bàsics per sobreviure.

Montserrat Antolí
Llicenciada en Belles Arts

